

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-140356-13/OAM-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě a postoupenou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-140356-13/OAM-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka (dále též „PSC Zastávka“) ze dne 24. 8. 2024, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

CPR-22478-34/ČJ-2024-931200-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, bodu 4 a bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 4 let a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že jeho partnerský vztah s českou občankou, paní Danou Gebauerovou, byl řádně prokázán. Právní otázky související s podmínkami vyhoštění žalovaný posoudil nesprávně a neúplně, nepostupoval v souladu s § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v rozporu s § 3 nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu. Žalovaný své závěry založil pouze na svých domněnkách, které vyvozoval z nekorespondujících výpovědí žalobce a paní Gebauerové týkajících se hrazení výdajů za domácnost a žalobcovy pracovní činnosti, a ze skutečnosti, že žalobce ve společně obývaném bytě spí v samostatném pokoji. Žalovaný nehodnotil komplexně a objektivně trvalost vztahu žalobce a paní Gebauerové, kteří uváděli, že spolu vedou partnerský vztah již dva roky, tvoří rodinnou domácnost i spolu s nezletilou dcerou paní Gebauerové, domácnost obývají společně, společně nakupují a tráví čas a společně také zařizují veškeré záležitosti. Žalobce a paní Gebauerová konstantně tvrdili, že jsou partnery, okolnosti svého seznámení a soužití popisovali logicky. Žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a co žalobce uváděl. Žalobcův partnerský vztah bezdůvodně bagatelizoval. Žalobce v tomto ohledu považoval napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné a rovněž měl za to, že vykazuje znaky nedovolené libovůle při užití správního uvážení. Žalobce namítal, že čestné prohlášení paní Gebauerové ze dne 19. 4. 2024 jasně a srozumitelně prokazuje její partnerský vztah s žalobcem, nikoliv pouze skutečnost, že společně bydlí v jednom bytě, jak nelogicky a nepodloženě konstatoval žalovaný. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřený zásah do svých soukromých a rodinných práv, zejména mu napadené rozhodnutí znemožňuje vychovávat svou dceru, přičemž žalobcova nezletilá dcera má právo být vychovávána oběma rodiči, což žalovaný vůbec nevzal v úvahu. Žalovaný nezohlednil, že žalobce a paní Gebauerová plánují uzavřít manželství, vést rodinný život a počít potomky, což však délka doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území smluvních států, zcela vylučuje. Proto žalobce považoval napadené rozhodnutí za příliš tvrdé a jeho výkonem by došlo k zásahu do práva na soukromý a rodinný život rovněž paní Gebauerové, která je občankou ČR. Žalobce dále namítal, že české zákony v žádném případě vědomě neignoroval a neporušil a snažil se dostát zdejšími zákonům. Svým protiprávním jednáním, které nebylo úmyslné, žalobce neporušil veřejný zájem. Na území ČR sice žalobce pobýval v rozporu s již dříve uloženým správním vyhoštěním, avšak v zemi původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany zneprátené rodiny, konkrétně zabití v rámci rodinné msty, a proto se tam nemohl vrátit. Žalobcovo jednání pramenilo z jeho neinformovanosti. Žalobce považoval vyhoštění na dobu 4 let za nepřiměřené. Žalovaný nesprávně hodnotil přiměřenost napadeného rozhodnutí podle kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s obsahem žalobních námitek a uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, vycházel z řádně zjištěného stavu věci. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor ke sdělení všech ve věci podstatných skutečností a byl realizován rovněž výsledek jeho partnerky. Žalobce podle žalovaného svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. Čestné prohlášení paní Gebauerové ze dne 19. 4. 2024 je součástí správního spisu a jeho obsah nedokládá nic jiného než to, že paní Gebauerová ke dni 19. 4. 2024 s žalobcem bydleli ve společné domácnosti na téže adrese. Zjištění žalovaného mají oporu ve správním spise a byla řádně odůvodněna. Žalovaný odmítl v případě žalobce irelevantní polemiku o naplnění definice rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to s odkazem na § 118 odst. 8 téhož zákona. Přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života byla posouzena na jeho straně 10 napadeného rozhodnutí. K argumentaci, že napadeným rozhodnutím bude žalobci znemožněn kontakt s jeho nezletilou dcerou, žalovaný uvedl, že žalobce sám v průběhu správního řízení nerozporoval, že o svou dceru nepečuje, neplatí výživné a v kontaktu s ní byl naposledy v roce 2019. K námitce přílišné tvrdosti napadeného rozhodnutí podle § 122 zákona o pobytu cizinců poukázal žalovaný na to, že vydání nového rozhodnutí lze iniciovat v rámci samostatného řízení, nikoliv v řízení probíhajícím. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 22. 4. 2024 se do Příjímacího střediska Zastávka dostavil žalobce, aby podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Nepředložil platný cestovní doklad, ani platné oprávnění k pobytu, na území ČR pobýval neoprávněně. Lustrací byl zjištěn záznam v evidenci nežádoucích osob. Po skončení řízení o žalobcově opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byl žalobci vydán výjezdní příkaz č. GA0276747 platný do 25. 2. 2022.
6. Následně bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že svůj cestovní pas ztratil před dvěma lety. Do ČR přicestoval 9. 4. 2014 se svou tehdejší manželkou, přičemž získal pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny. V roce 2016 se jim narodila dcera. V roce 2017 se rozvedli. Žalobce poté žil sám a následně odcestoval do Egypta, kde žil 10 měsíců. Dne 10. 4. 2019 se vrátil do ČR a na letišti mu byla odebrán doklad o přechodném pobytu. Po měsíci byl kontrolován policií a zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, kde poprvé požádal o azyl, který mu nebyl udělen. Žalobce poté žádal o azyl znovu, z území nevycestoval, tvrdil, že má v Egyptě problémy. V ČR má dceru, které chtěl být nablízku. Žalobce svou dceru viděl naposledy v roce 2019, na její výživu nepřispívá. Žalobce dále uvedl, že z území EU nevycestoval, přestože mu v roce 2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 1 rok. Nevycestoval, ani když mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 25. 2. 2022. Při návratu se obává zabití nepřátelskou rodinou, která v minulosti zabila žalobcova příbuzného, načež žalobcova rodina zabila člena jejich rodiny. Jedná se o krevní mstu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Policejní ochrana v Egyptě je v těchto případech neefektivní. Žalobce v ČR pracoval jako brigádník v turismu a v pohostinství, z vydělaných peněz přispívá družce na bydlení a provoz domácnosti. V zemi původu má žalobce bratra a tři sestry, se kterými je v telefonickém kontaktu. Žalobce není politicky, společensky ani nábožensky aktivní. Svého neoprávněného pobytu i jeho následků si byl vědom. Finančními prostředky k vycestování nedisponoval. Žalobce má na území ČR dceru, vůči které by měl plnit vyživovací povinnost, avšak neplní ji, neboť neví, kde jeho dcera žije a kam by měl peníze zasílat. Dále zde má družku, se kterou sdílí společnou domácnost asi 2,5 roku. Jiné vazby v ČR nemá. V případě správního vyhoštění z území ČR dobrovolně nevycestuje. V rámci dalšího výsledku dne 21. 6. 2024 žalobce popsal vztah se svou družkou a její dcerou, k čemuž byla jako svědkyně vyslechnuta rovněž žalobcova družka.

7. Součástí spisového materiálu je závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 6. 2024, ev. č. ZS574421, podle kterého je vycestování žalobce do Egypta možné.
8. Dne 24. 8. 2024 vydalo PSC Zastávka prvostupňové rozhodnutí, kterým uložilo žalobci správní vyhoštění a stanovilo dobu zákazu vstupu na území členských států v délce 4 let. V odůvodnění uvedla, že se žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců tím, že na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, od 26. 2. 2022 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a nerespektoval rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 3. 2020, č. j. KRPA-18192-40/ČJ-2020-000022-ZSV, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění na 1 rok, čímž výkon tohoto správního rozhodnutí mařil.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 25. 11. 2024 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí PSC Zastávka potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsáného protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. Odvolací námitky shledal nedůvodnými. Žalobce podle žalovaného svůj současný partnerský vztah řádně nedoložil a trvalost vztahu nepotvrdily ani provedené výsledky. S odkazem na § 118 odst. 8 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že v daném řízení není relevantní, zda je žalobce rodinným příslušníkem své partnerky. Relevantní je pouze nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, kterou se žalovaný zabýval na straně 10-12 napadeného rozhodnutí a kterou v případě žalobce neshledal. Žalovaný se ztotožnil se závěry PSC Zastávka a uzavřel, že uložené opatření se stanovenou dobou zákazu vstupu v délce 4 let považuje za přiměřené míře porušení zákona žalobcem, a rovněž za opatření odpovídající veřejnému zájmu.

V.

Právní posouzení věci soudem

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
15. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
16. Úvodem soud konstatuje, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 26. 2. 2022 do 22. 4. 2024. Žalobce rovněž nerespektoval rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 3. 2020, č. j. KRPA-18192-40/ČJ-2020-000022-ZSV, o správním vyhoštění. Z území

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

navzdory tomuto rozhodnutí nevycestoval, čímž je mařil. Žalobce tato skutková zjištění nerozporoval. Uvedeným jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců.

17. První okruh žalobních námitek se týkal žalobcova partnerského vztahu s paní Danou Gebauerovou, přičemž jej žalobce považoval za řádně doložený trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podle názoru žalobce ve správním řízení nepřisoudil jeho partnerskému vztahu náležitou důležitost a bezdůvodně ho bagatelizoval. Žalobce se tedy považuje za rodinného příslušníka paní Gebauerové, občanky ČR podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tentýž zákon však ve svém § 118 odst. 8 uvádí, že *pro účely této hlavy (správního vyhoštění, pozn. soudu) se za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3, která pobývá na území přechodně*. Z uvedeného vyplývá, že skutečnost, zda se žalobce nacházel v postavení rodinného příslušníka Evropské unie není pro posouzení naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění podstatná. Existence trvalého partnerského vztahu žalobce a občanky ČR proto není překážkou zahájení řízení o správním vyhoštění ani vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Tato skutečnost má význam při posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do osobní sféry žalobce, do jeho soukromého a rodinného života. Rozsáhlá žalobní argumentace tímto směrem je mimoběžná a sama o sobě nezpůsobila založit důvodnost podané žaloby.
18. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Dle této judikatury § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31). Odkazem na tuto judikaturu soud reaguje na žalobní námitku spočívající v tvrzení, že napadené rozhodnutí vykazuje znaky nedovolené libovůle při užití správního uvážení. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění, a to z vícero důvodů, žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, když vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Soud se bude podrobněji zabývat otázkou zákonnosti správního uvážení při posuzování námitek proti délce správního vyhoštění. Tuto námitku však důvodnou neshledal.
19. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřený zásah do svých soukromých a rodinných práv, zejména mu napadené rozhodnutí znemožňuje vychovávat svou dceru, přičemž žalobcova nezletilá dcera má právo být vychovávána oběma rodiči, což žalovaný vůbec nevzal v úvahu. Žalovaný podle žalobce rovněž nesprávně hodnotil přiměřenost napadeného rozhodnutí podle kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců.
20. Z ustanovení § 119a a § 174a zákona o pobytu cizinců citovaných výše plyne, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. K tomu musí účastník řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

21. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
22. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
23. Soud neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsaným jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodech 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce sice na území žije se svou partnerkou, avšak jejich vztah započal v okamžiku, kdy již žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a dokonce mu bylo již pravomocně uloženo správní vyhoštění. O této skutečnosti věděla i žalobcova partnerka. Správní orgány upozornily na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž správní vyhoštění v takových případech nebude zpravidla představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 373/2018-23: *„Za zásadní Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že stěžovatel svůj soukromý život s partnerkou budoval ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý. Nemohl proto legitimně očekávat, že bude mít možnost setrvat v České republice a vést zde svůj rodinný život (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43). Jak správně také krajský soud poznamenal, mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako právo cizince na výběr státu, ve kterém bude svůj rodinný život realizovat. Skutečnost, že stěžovatel nemá v zemi svého původu zázemí, je pak pro posouzení zásahu do soukromého a rodinného života nerozhodná. Stěžovatel si musel být vědom, že vzhledem k nelegálnímu pobytu v České republice se bude muset do země svého původu*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vrátit.“ Správní orgány se tvrzeným partnerským vztahem žalobce a paní Gebauerové a možným zásahem do jejich soukromého a rodinného života v důsledku vyhoštění žalobce, zabývaly dostatečně. Vycházely přitom zejména ze skutečností uvedených v rámci jejich výsledků. V této souvislosti poukázaly na podstatné nesrovnalosti týkající se vedení společné domácnosti a budoucího společného soužití a uzavřely, že neshledaly žádné výjimečné okolnosti ohledně jejich vztahu, pro které by bylo možno vyhoštění žalobce považovat za nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života. S uvedeným hodnocením správních orgánů se soud ztotožnil.

24. Správní orgány se dále zabývaly dopady odloučení žalobce a jeho nezletilé dcery. Žalobce s ní od roku 2019 není v kontaktu, neplní vůči ní svou vyživovací povinnost. Navzdory svým prohlášením, že se snaží zvrátit své správní vyhoštění proto, aby mohl obnovit kontakt se svou dcerou, nepodnikl v této věci žádné konkrétní kroky. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, č. j. OAM-2968-13/ZR-2018, kterým byla žalobci ukončena platnost povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, plyne, že již od konce roku 2018 žalobce na svou dceru výživné neplatí a skutečně o ni nepečuje. Žalobce odcestoval na 10 měsíců do Egypta přesto, že již od rozvodu se svou bývalou manželkou měl soudem umožněný styk s dcerou. Od té doby ji viděl pouze jednou. Na výchově a výživě své dcery se žalobce nikterak nepodílí a neprojevuje o ní žádný zájem. Žalovaný odkázal na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, podle nějž: „z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/2001 Sb. m. s.) nezbytné zvažovat, jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince. Kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážet.“ S ohledem na shora uvedené lze konstatovat, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv nezletilé dcery žalobce ani do práv žalobce v důsledku jejich možného odloučení.
25. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobce pak správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Soud proto uzavírá, že námitka není důvodná.
26. Žalobce nesouhlasil se stanovenou dobou zákazu vstupu na území členských států a namítal, že správní vyhoštění na dobu 4 let je nepřiměřené, napadené rozhodnutí je příliš tvrdé, a to zejména za situace, kdy žalobcovo jednání bylo neúmyslné a pramenilo z jeho neinformovanosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

27. Soud k této námitce uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Správní orgány odůvodnily dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, tak, že byla stanovena s přihlédnutím ke všem okolnostem případu a zejména k závažnosti žalobcova protiprávního jednání, který po dobu více než dvou let pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Rovněž nerespektoval rozhodnutí policie o správním vyhoštění a zákazu vstupu na území, přičemž následky jeho jednání mu byly známy. Žalovaný svým jednáním naplnil tři důvody, pro které jej bylo možné vyhostit, přičemž za každý z nich je možné uložit zákaz vstupu na území až na 5 let. Soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí stanovená doba byla nepřiměřená, či přímo excesivní, nebo že by neodpovídala okolnostem daného případu. Podle názoru soudu je v projednávaném případě namíste volit dobu zákazu vstupu při horní hranici zákonného rozpětí. Námitka není důvodná.
28. V souvislosti s námitkami žalobce týkajícími se odstranění tvrdosti správního vyhoštění je třeba uvést, že v režimu § 122 zákona o pobytu cizinců za splnění podmínek policie vydá nebo může vydat nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrátí dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států. Podstatné však je, že se tak děje na žádost cizince v samostatném řízení. V tomto řízení námitka nemá významu. V rámci správního řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí. Při hodnocení této otázky vycházely správní orgány ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 6. 2024, ev. č. ZS574421, podle kterého je vycestování žalobce do Egypta možné, přičemž závěry závazného stanoviska žalobce nijak nezpochybňoval. Jeho tvrzení o rodinné mstě, v důsledku které mu hrozí při návratu do vlasti újma, byla nepodložená.
29. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Přijaté opatření se s ohledem na okolnosti daného případu soudu jeví jako přiměřené, stanovená délka správního vyhoštění se nachází v zákonem stanovených mezích a je dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Soud nezjistil žádné skutečnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné. Namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu soud neshledal.

VI.

Závěr a náklady řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.